

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného JUDr. Ing. Milanem Chmelíkem, advokátem se sídlem Jindřichův Hradec, Rodvínov 106, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem České Budějovice, Mánesova 3a, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2010, č. j. 10 Af 10/2010 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Ing. Milana Chmelíka do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 2400 Kč.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2010, č. j. 230/10-1500 (dále jen „napadené rozhodnutí"), zamítl žalovaný podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád"), odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně") ze dne 9. 9. 2009, č. j. 222504/09/077940302602, kterým došlo podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) a odst. 3 daňového řádu k opravě zřejmých omylů a nesprávností v exekučních příkazech na přikázání jiné pohledávky č. j. 53409/08/077940/2602 ze dne 26. 2. 2008, č. j. 53508/08/077940/2602 ze dne 26. 2. 2008, č. j. 53849/08/077940/2602 ze dne 26. 2. 2008 a č. j. 77418/08/077940/2602 ze dne 14. 3. 2008.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobou, který napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 10 Af 10/2010 - 31, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že správce daně vydal výše uvedené exekuční příkazy na přikázání jiné pohledávky; žalobce proti nim neuplatnil řádné opravné prostředky. Dne 28. 8. 2009 žalobce podal *„žádost o zrušení nezákonné exekuce“*, v níž namítal nesprávný rozsah srážek, prováděných jeho poddlužníkem na základě vydaných exekučních příkazů. Na to reagoval správce daně tím, že vydal rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, jímž opravil text uvedených exekučních příkazů takto: za větu *„na základě provedených a vyfakturovaných prací a služeb“* se vkládá text *„Daňová exekuce postihuje pohledávku v rozsahu tří pětin fakturované částky“ (dle § 318 občanského soudního řádu)*. Tento postup správce daně odůvodnil tím, že při vydání exekučních příkazů došlo k chybě při psaní. K odvolání žalobce pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k opravě došlo z důvodu neúplného a nesprávného poučení poddlužníka o rozsahu prováděných srážek.

Krajský soud se zabýval posouzením toho, zda lze aplikací ustanovení § 56 daňového řádu provést opravu nesprávného poučení poddlužníka o rozsahu prováděných srážek. K tomu poznamenal, že institut podle ustanovení § 56 daňového řádu je mimořádným opravným prostředkem, který může správce daně za stanovených podmínek na žádost nebo i *ex officio* využít k opravě zřejmých omylů a nesprávností. Ustanovení § 56 daňového řádu lze podle krajského soudu vykládat pouze tak, že opravu je možno provést např. došlo-li k záměně označení dlužníka, resp. adresáta rozhodnutí a přitom šlo o zřejmý omyl nebo nesprávnost. Z textu tohoto ustanovení krajský soud dovodil, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena daňová povinnost. Není proto možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by zakládal důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušných správních orgánů a nasvědčoval by libovůli jejich rozhodování. Tímto způsobem se ani daňový subjekt nemůže domáhat revize vlastní hmotně-právní daňové povinnosti.

Podle ustálené judikatury oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ustanovení § 56 daňového řádu umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale též opravy početních chyb. Postupem podle ustanovení § 56 odst. 3 daňového řádu lze tedy v rozhodnutí opravit jen takové zřejmé chyby v počítání, psaní nebo jiné omyly, které nejsou chybami při stanovení povinnosti. O takovou situaci se však v daném případě nejedná, neboť jak je zřejmé z rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností - nedošlo k pouhé opravě chyb v psaní, jak je v odůvodnění uvedeno, ale šlo o doplnění rozhodnutí vložením textu o rozsahu srážek. Krajský soud tak dospěl k závěru, že využitím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností nelze provést nápravu rozhodnutí spočívající v neúplném poučení poddlužníka. Napadené rozhodnutí vykazuje procesní vady, jež jsou důvodem pro jeho zrušení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., přičemž se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení. K této závažné procesní vadě přihlédl krajský soud z úřední

povinnosti, neboť obsah žalobních bodů směřoval spíše do samotných exekučních příkazů, které však nemohly být předmětem tohoto řízení. S ohledem na zjištěnou procesní vadu se krajský soud z důvodu procesní ekonomie dalšími žalobními body nezabýval.

Rozsudek napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel si je vědom svého pochybení, způsobeného neúplným poučením poddlužníka o výši jím srážených částek, nicméně je dle jeho názoru rozhodné, že žalobce v pozici daňového dlužníka nebyl nijak fakticky poškozen. Poddlužník totiž neprováděl srážky ve výši 100 % pohledávek, nebyly jím sráženy vyšší částky než ve výši zákonných tří pětin pohledávky. K uspokojení vymáhané částky na základě exekučních příkazů nedošlo.

Stěžovatel poukazuje na to, že pochybení, spočívající v absenci poučení poddlužníka o výši srážek, nebylo možno napravit jinak než-li postupem podle ustanovení § 56 daňového řádu. Pokud by žalobce podal v roce 2008 proti exekučním příkazům odvolání, jistě by bylo nyní řešené pochybení napraveno. Žalobce se však domáhal zrušení exekučních příkazů až rok a půl poté, co nabyly právní moci; proto bylo nutno hledat řešení v použití mimořádných opravných prostředků. Pro uplatnění obnovy řízení a přezkoumávání daňových rozhodnutí nebyly podle stěžovatele dány podmínky. Přezkum podle ustanovení § 55b daňového řádu umožňuje nápravu pouze těch rozhodnutí, ve kterých došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, tj. pro řádné a dodatečné platební výměry na daň a příp. na příslušenství. V dané věci se však již jednalo o vymáhání daňového nedoplatku výkonem rozhodnutí. Proto jedinou možností, jak pochybení napravit, byla cesta opravy zřejmých chyb a neprávností. Stěžovatel neměl důvod pravomocné exekuční příkazy rušit, neboť daňový nedoplatek nadále trvá a nebyl dobrovolně žalobcem uhrazen. Do vydání exekučních příkazů žalobce své daňové nedoplatky nehradil a z jeho strany se ani nejevila snaha tyto nedoplatky umořovat. Ze všech těchto důvodů je stěžovatel přesvědčen, že v rozsudku vyslovená vada řízení, není dána. Žalobce nebyl na svých právech daňovou exekucí nijak zkrácen, neboť poddlužník nesrážel částky nad zákonnou hranici tří pětin, ale dokonce pod ní, tedy srážel méně, než zákon dovoluje.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svou žalobní argumentaci, přičemž poukázal na nezákonné vymezení rozsahu exekuce (100 % pohledávky) a na nekonkrétnost vymezení předmětu exekuce, neboť pohledávky byly vymezeny pouze druhově, avšak časově neurčitě. Žalobce je přesvědčen o neplatnosti exekučních příkazů podle ustanovení § 32 odst. 7 daňového řádu. Takové vady neměly být napravovány cestou opravy zřejmých chyb a neprávností. Stěžovatel mohl aplikovat postup podle ustanovení § 73 odst. 10 daňového řádu. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 73 odst. 7 daňového řádu žalobce dovozuje, že exekuce měla být z úřední povinnosti zrušena, neboť je z jiného důvodu nepřípustná. Žalobce popírá, že by mu bylo poddlužníkem sráženo méně než 3/5 pohledávek. Žalobce tvrdí, že si poddlužník srážel pohledávky v celé výši a zřejmě svépomocně si začal část sražených pohledávek ponechávat pro sebe jako

jednostranný zápočet. Stěžovatel si nemůže činit závěr o tom, zda byl žalobce poškozen či nikoliv pouze na základě informace o částce, kterou mu poddlužník poukazoval. Žalobce závěrem dodal, že nesouhlasí s výrokem o nákladech řízení, který by měl být zrušen a náhrada nákladů by mu měla být přiznána.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) daňového řádu platí, že stanovenou daň správce daně rozhodnutím opraví nebo zruší na žádost nebo z úřední povinnosti, pokud došlo při stanovení daňové povinnosti k zřejmé chybě v počítání, psaní nebo jinému omylu, zejména jde-li o stanovení dvojí daňové povinnosti u téže daně a téhož daňového subjektu. Je-li v tomto případě stanovena dvojí daňová povinnost různě vysoká, zruší se daňová povinnost nižší.

Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že ustanovení odstavce 1 písm. b) se použije přiměřeně i při opravě zřejmých nesprávností v jiných rozhodnutích nebo opatřeních, jimiž nebyla stanovena daňová povinnost.

Podle ustanovení § 73 odst. 7, věta první daňového řádu se na výkon daňové exekuce přiměřeně použije občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 318 o. s. ř. pohledávky fyzických osob, které jsou podnikateli, vzniklé při jejich podnikatelské činnosti, podléhají výkonu rozhodnutí jen dvěma pětinami; je-li však navrhován výkon rozhodnutí pro některou z přednostních pohledávek uvedených v § 279 odst. 2, podléhají výkonu rozhodnutí třemi pětinami.

Pohledávky daní jsou zařazeny v taxativním výčtu ustanovení § 279 odst. 2 o. s. ř., proto není pochyb o tom, že postižené pohledávky žalobce mohly podléhat daňové exekuci jen třemi pětinami.

Výkladem institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností se již soudy ve správním soudnictví zabývaly. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007 – 142 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), se uvádí, že *„[i]nstitut opravy zřejmých omylů a nesprávností (§ 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) lze správním orgánem aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími správné znění, tedy na opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také na opravy početních chyb.“* Ústavní soud se v nálezu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II.ÚS 237/02, dostupném z http://nalus.usoud.cz, vyslovil v tom smyslu, že *„[z] textu tohoto ustanovení* (roz. § 56 daňového řádu – pozn. NSS) *je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění*

či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost (...) Není (...) možné, aby se z odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného (...) orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu "právního státu" (čl. 1 odst. 1 Ústavy).“

Z výše uvedeného je zjevné, že se judikatura shoduje v tom, že institut oprav zřejmých chyb a nesprávností jakožto mimořádný opravný prostředek podle ustanovení § 56 daňového řádu lze využít především k opravě méně významných chyb, omylů, nepřesností a nesprávností, které jsou navíc podloženy dostatečnými zjištěními správce daně, prokazujícími jejich správné znění. Oprava, kterou správce daně provedl a žalovaný aproboval, však pod takto vymezený rozsah nemůže spadat.

Správce daně provedl opravu čtyř exekučních příkazů tak, že za větu *„na základě provedených a vyfakturovaných prací a služeb“* se vkládá text *„Daňová exekuce postihuje pohledávku v rozsahu tří pětin fakturované částky“ (dle § 318 občanského soudního řádu)“*. Tento postup odůvodnil tím, že došlo k chybě v psaní. Je sice zřejmé, že uvedené poučení pro poddlužníka muselo z exekučních příkazů vypadnout opomenutím příslušného pracovníka správce daně, nicméně toto pochybení nelze vnímat jako zřejmý omyl či nesprávnost exekučních příkazů, neboť věta, která byla do exekučních příkazů doplněna, obsahuje hmotně-právní povinnost pro poddlužníka, která má pak i přímé hmotně-právní dopady do sféry daňového dlužníka, tj. žalobce. Je nutno konstatovat, že se nemohlo jednat o méně významnou chybu či nesprávnost, neboť v důsledku absence tohoto poučení mohl poddlužník provádět srážky ve výši 100% postižených pohledávek. Doplněním uvedeného textu do exekučních příkazů došlo k významné změně jejich obsahu a navíc takovým způsobem, který nemohl být jednoznačně podložen obsahem daňového spisu tak, jak by např. byla jednoznačně zřejmá a dohledatelná chyba v osobě daňového subjektu, či prostý překlep v rodném čísle.

Současně je nutno poznamenat, že absence poučení o tom, že postižené pohledávky smí podléhat exekuci jen do výše tří pětin, není pro osobu práva neznalou na první pohled zřejmá a zřetelná. Proto ani nelze klást žalobci k tíži, že ohledně tohoto nedostatku exekučních příkazů nevyužil řádné opravné prostředky. Využití řádných opravných prostředků bylo zcela v dispozici žalobce, který byl srozuměn s tím, že jeho daňové nedoplatky budou vymáhány a zřejmě v důvěře ve správnost exekučních příkazů proti samotné daňové exekuci nehodlal ničeho namítat.

Nejvyšší správní soud tak má za postavené na jisto, že postupem podle ustanovení § 56 daňového řádu nemohl být nedostatek pravomocných exekučních titulů napravován. V tom se tedy Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s argumentací krajského soudu, obsaženou v napadeném rozsudku.

Stěžovatel dále uváděl, že pochybení, kterého se dopustil, nemělo žádný vliv na právní postavení žalobce, který nemohl být nijak poškozen, neboť poddlužník nesrážel vyšší částky, než činí zákonné tři pětiny postižitelné pohledávky, ale dokonce srážel žalobci částky v rozsahu nižším. Tato argumentace nemůže obstát. Za situace, kdy byly exekuční příkazy vydány nezákonně, neboť umožňovaly, aby žalobci byly v rozporu

s ustanovením § 318 o. s. ř. (ve spojení s ustanovením § 73 odst. 7 daňového řádu) sráženy částky ve výši 100% přikázaných pohledávek, není fakticita skutečného poškození adresáta takového rozhodnutí rozhodná. Absencí uvedení toho, že daňovou exekucí jsou postižitelné jen tři pětiny pohledávek, vystavil správce daně žalobce nebezpečí, že mu bude sráženo celých 100% jednotlivých pohledávek, ačkoliv zákonné omezení rozsahu postižení pohledávek bylo do ustanovení § 318 o. s. ř. zakotveno především s ohledem na to, že pohledávky fyzických osob – podnikatelů jsou zpravidla zdrojem nejen pro jejich podnikatelskou činnost, nýbrž i pro obživu jeho samého a jeho rodiny. Ustanovení § 314a o. s. ř. přitom stanoví, že výkon rozhodnutí se provede tak, že dlužník povinného (tj. poddlužník) po právní moci usnesení o nařízení výkonu vyplatí oprávněnému (tj. správci daně) pohledávku v rozsahu, v jakém byla nařízením výkonu postižena. Z toho plyne, že pokud není poddlužníkovi v exekučním příkazu sděleno, že jednotlivé postižené pohledávky žalobce podléhají daňové exekuci jen ze tří pětin, je pak logicky povinen provádět srážky ve výši 100% postižených pohledávek, a to až do uspokojení celé exekvované částky. Již z tohoto důvodu tedy musela být nezákonně provedená oprava exekučních případů soudem bez dalšího odklizena.

Jakkoli tedy již jen konstatovaná nezákonnost rozhodnutí stěžovatele (potažmo správce daně) je sama o sobě dostatečným důvodem pro jeho zrušení, *obiter dictum* lze přisvědčit žalobci i v tom, že fakticky vyšlo najevo, že byl v důsledku prováděné exekuce poškozen. Stěžovatel sice uvádí, že mu poddlužník odváděl na srážkách dokonce méně, než činí zákonné tři pětiny postihovaných pohledávek (proto nemohl být žalobce nijak poškozen), žalobce však tvrdí, že mu poddlužník nevyplácel z pohledávek vůbec nic. Z obsahu místního šetření provedeného správcem daně u poddlužníka dne 7. 9. 2009, bylo, stran zjištění průběhu exekuce přikázáním jiných pohledávek, od poddlužníka zjištěno, že *„[p]an K. si bral naftu od Zemědělských služeb DYNÍN, a. s. Tato byla hrazena zápočtem na jím vydané faktury.“* (viz protokol o ústním jednání č. j. 221019/09/077940302602). Z tohoto zjištění správce daně je patrné, že poddlužník porušoval zákaz, který mu byl ustanovením § 313 odst. 1 o. s. ř. uložen, neboť na postižené pohledávky prováděl započtení pohledávek vlastních. Proto zřejmě stěžovateli nebyly poukazovány srážky ve výši tří pětin přikázaných pohledávek a žalobci nebyl hrazen zbytek, tj. zbylé dvě pětiny přikázaných pohledávek. Pro zachování objektivity je nicméně třeba zdůraznit, že toto poškození žalobce nemělo svůj původ ve vytýkané vadě exekučních výměrů, respektive rozhodnutí o jejich opravě, neboť šlo o výraz svévole poddlužníka.

Názoru krajského soudu, že nedostatky exekučních příkazů, spočívající v absenci omezení, že daňové exekuci mohou podléhat jen tři pětiny přikázaných pohledávek, nebylo možno řešit využitím institutu opravy zřejmých omylů a nesprávností, stěžovatel oponuje tvrzením, že právní úprava nenabízí jiný postup, jak zjednat ve věci nápravu. Nejvyšší správní soud sdílí jeho názor, že nebylo možno využít jiných mimořádných opravných prostředků. Pro obnovu řízení skutečně nebyly dány podmínky a pro přezkum daňového rozhodnutí podle ustanovení § 55b daňového řádu taktéž ne, neboť exekuční příkaz není rozhodnutím, kterým se stanovuje daňová povinnosti (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007 – 101).

Zřejmě jediným právně konformním postupem, jak napravit nezákonné exekuční příkazy, se zdejšímu soudu jeví částečné zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1

písm. h) a odst. 4 o. s. ř. (ve spojení s ustanovením § 73 odst. 7 daňového řádu). Vymáhání daňového nedoplatku bylo exekučními příkazy iniciováno ve formě přikázání jiné pohledávky, a to nezákonně, v rozsahu celých 100 % jednotlivých v budoucnu splatných pohledávek. Ustanovení § 318 o. s. ř. přitom kogentně stanoví, že postižené pohledávky žalobce mohou podléhat daňové exekuci jen ze tří pětin. Daňová exekuce byla tedy nařízena nepřípustně stran dvou pětin jednotlivých postižených pohledávek a v tomto rozsahu by proto měla být zastavena. Důvod pro zastavení řízení podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. totiž, jako „zbytkové“ ustanovení, dopadá i na případy, kdy je nepřípustně postižena část pohledávky, která podle ustanovení § 318 o. s. ř. exekuci nepodléhá. Pokud tedy stěžovatel uvádí, že oprava zřejmých omylů a nesprávností byla jedinou cestou, jak napravit nedostatky pravomocných exekučních příkazů, nelze s ním ve světle shora podaných výkladů souhlasit.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě je náhrada nákladů řízení představována odměnou jeho právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Advokát nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zvýšení odměny a náhrad podle zvláštních právních předpisů. Celkově tedy částka soudem přiznaných nákladů řízení o kasační stížnosti činí 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu